

Մերգեյ Դովլատով

Գնդապետն ասում է՝ սիրում եմ

Մեր աշխարհն անհեթեթ է, ասում եմ կնոջս, ու մարդու թշնամին տնեցիք են իր:

Կինս բարկանում է, չնայած կատակով եմ ասում:

Ի պատասխան լսում եմ .

Քո թշնամին էժանանոց պորտվեյնն ու ներկված շիկահերներն են:

Ուրեմն ես ճշմարիտ քրիստոնյա եմ: Քանզի Քրիստոս ուսուցանում էր սիրել թշնամիներին:

Այս խոսակցությունը շարունակվում է արդեն քսան տարի: Համարյա քսան տարի...

Ես Ամերիկա եկա ապահարզանի երազանքով: Բաժանվելու միակ պատճառը կնոջս ծայրահեղ անվրդովությունն էր: Նրա հանգստությունը սահման չունի:

Ապշեցուցիչ է, թե ինչպես կարող եմ մարդու մեջ մեկտեղվել հանդարտությունն ու հակակրանքը...

Մենք ծանոթացանք վաթսուներեք թվին: Բանն այսպես եղավ:

Ես առանձին մուտքով սենյակ ունեի: Պատուհանները նայում էին աղբանոցին: Համարյա ամեն օր ընկերներս հավաքվում էին ինձ մոտ:

Մի անգամ արթնացա կեսգիշերին: Տեսա անվա ամանների կույտը սեղանին ու շուտ տված քաղկաթոռը: Չուզելով մտաբերեցի նախորդ օրվա անցուդարձը: Հիշում եմ՝ երեք անգամ վազեցի օղի բերելու: Ինչ-որ մեկը այսպես արտահայտվեց .

«Գնանք Ելիսեայան: Մինչեւ էնտեղ երեք հարյուր մետր է, հետ գալն էլ՝ մոտավորապես էդքան...»:

Սկսեցի միտք անել թափթփած սենյակում նախաճաշելու մասին:

Հանկարծ զգում եմ՝ մենակ չեմ: Բազմոցին, սառնարանի ու ռադիոլայի արանքում, քնած մարդ կա: Շրշյուններ ու հոգոցներ են լսվում: Հարցրի .

Դուք ո՞վ եք:

Ասենք թե՛ Լենան, պատասխանեց անսպասելիորեն հանգիստ կանացի ձայնը:

Մտքի մեջ ընկա: Լենա անունը այնքան էլ հաճախ չի հանդիպում: Ծանոթներիս մեջ գերակշռում էին Թամարաներն ու Լարիսաները: Հարցրի .

Իսկ ի՞նչ կարգավիճակում եք էստեղ, Լե՛նա: Ավելի պարզ՝ ո՞րն է ձեր սոցիում է՞ն ակտուսը:

Լռություն տիրեց: Հետո հանգիստ կանացի ձայնն ասաց .

Ինձ Գուրեիչն է մոռացել...

Գուրեիչը գրքի շուկայի ծանոթներիցս էր: Երկու տարի անց նստացրին:

Ո՞նց թե՛ մոռացել է:

Գուրեիչը հարբել էր, տաքսի կանչեց...

Սկսեցի ինչ-որ բան մտաբերել:

Դարչնագույն շորո՞վ էիք:

Ընդհանուր առմամբ՝ հա: Կանաչ շորով: Գուրեիչը պատռեց: Ինչ-որ մեկի գիմնաստյորկայով եմ քնել:

Բանակիս բլուզն է: Այսպես ասած՝ մասունք: Գնալիս հանեք:

Էստեղ ինչ-որ շքանշան կա:

Մարգական կրծքանշան է, ասում եմ:

Ի՛նչ էլ ծակում է... Չթողեց քնեն...

Նրան, ասում եմ, կարելի է հասկանալ...

Վերջապես հիշեցի այդ կնոջը: Նիհար, գունատ, մոնղոլական աչքերով:

Այդ ընթացքում լույսը բացվեց:

Շրջվեք, խնդրեց Լենան:

Մտութս ծածկեցի թերթով: Ակուստիկան անմիջապես փոխվեց: Օրիորդը գնաց դեպի դուռը: Ոտնաձայնից դատելով՝ իմ վելվետեն հողաթափերն էր հագել:

Դուրս եկա ծածկոցի տակից: Օրը տարօրինակ ու խորհրդավոր էր սկսվում:

Հետո՝ անճարակ իրարանցում միջանցքում: Ոչ այնքան բարակ ազդրերիս փաթաթած ցամքոց: Ծնկներին չհասնող գինվորական վերնաշապիկ...

Ոչ առանց դժվարության ճանապարհ տվինք իրար: Ես մտա լոգարան: Ցնցուղից հետո մի կյանքում հարաբերական պարզություն է հաստատվում:

Դուրս եմ գալիս երեք րոպեից . սեղանին սուրճ է, թխվածք, ջնմ: Չգիտես ինչու՞ դոնդողաձուկ...

Այդ ընթացքում Լենան արդեն հագնվել էր: Օձիքի անտիկ բացվածքը՝ Ֆիմա Գուրեիչի անսանձ գգայականության հետքը՝ սագում է նրան:

Ճիշտ որ, ասում եմ, կանաչ է...

Դեստոդենից խոսելով՝ նախաճաշեցինք: Ամեն ինչ լավ էր, թեթև ու նույնիսկ հաճելի: Ընդհանրական խելագարության ինչ-որ ուղղվածությամբ...

Լենան վերցրեց պայուասկը, կոշիկները հագավ ու ասում է .

Ես գնացի:

Շնորհակալ եմ հաճելի առավոտի համար:

Հանկարծ լսում եմ:

Վեցի կողմերը կգամ:

Լա՛վ, ասում եմ...

Մի դեպք հիշեցի: Ընկերոջս հետ գալիս ենք բաղնիքից: Միլիցիոները կանգնեցրեց: Լարվեցինք, հարցնում ենք .

Ի՞նչ է պատահել:

Իսկ նա ասում է .

Չե՞ք հիշում՝ երբ է տպվել Ախմատովայի «Համրիչը»:

Հազար ինը հարյուր տասնչորս թվին: «Հիպերբորեյ» հրատարակչություն, Սանկտ-Պետերբուրգ:

Շնորհակալ եմ: Կարող եք գնալ:

Ո՞ր, հարցնում ենք:

Որ կուգեք, պատասխանում է: Ազատ եք...

Ինձ այն ժամանակ ապշեցրեց առօրեականության ու խելագարության խառնուրդը: Ու հիմա էլ մոտավորապես այդպիսի զգացողություն էր:

Կգամ, ասում է, վեցի կողմերը...

Իսկ ես հինգ անց կեսին ժամադրության եմ: Ընդ որում, նույնիսկ ոչ կնոջ հետ, այլ՝ Բրողսկու: Հետո՝ բանկետ ինչ-որ մեկի պաշտպանության առթիվ:

Չանգում, հետաձգում եմ ժամադրությունը: Տաքսիով սլանում եմ տուն: Երեւի, մտածում եմ, պետք է երկրորդ բանալի պատվիրել:

Սպասում եմ: Գալիս է վեցին մոտ: Բացում է մթերապայուսակը, իսկ այնտեղ պահածոներ են, ձու, ձուկ:

Դուք, ասում է, ձեր գործերով զբաղվեք: Իսկ ես ուտելիք կպատրաստեմ:

Այդ պահին մի խելագար միտք ծնվեց: Հանկարծ ու՛ ինչ-որ մեկի հետ շփոթում է: Որեւէ հարազատ ու թանկ մարդու հետ: Հանկարծ ու՛ աշխարհի խենթությունն այսքան հեռու է գնացել...

Ընթրեցինք: Նստեցի գրելու: Լենան ամանները լվաց: Միացրեց հեռուստացույցը:

Հեռուստացույցս երկու տարի չէր աշխատում: Ու հիմա հանկարծ աշխատեց, ոնց որ նոփ-նոր լիներ...

Սկսեցի ինչ-ինչ փոփոխություններ նկատել: Լվացարանի գլխին արտասահմանյան սրվակներ հայտնվեցին: Իմ զգեստապահարանում թավշակաշվե ինչ-որ բան կախվեց: Սառնարանի կողքին հաստատվեցին բաց դարչնագույն կարճաճիտք կոշիկները: Նույնիսկ բնակարանի հոտն էր փոխվել:

Իջավ երեկոն: Լենան ասում է .

Ձեզ թե՛յ, թե՛ սուրճ:

Թեյ:

Ինչ-որ քաղցրաբլիթներով թեյ խմեցինք: Մինչ այդ երեսուն տարի կլինե՛ր՝ քաղցրաբլիթ չէի կերել...

Նայեմ՝ գիշերվա մեկն է: Երեւի արդեն պետք է քնել: Լենան ասում է .

Սպասեք խոհանոցում:

Նստել՝ ծխում են: Կարդացի անցած երեքշաբթվա թերթը: Մտնում են սենյակ՝ քնած է: Նույն բազմոցին: Միայն թե գիմնաստյորկայիս փոխարեն՝ ինչ-որ վարդագույն բանով:

Պառկեցի: Ականջ են դնում՝ ոչ մի ձայն: Գոնե կոտրատվեր մի քիչ՝ քնի մեջ շարժվեր...

Սպասեցի տասը րոպե ու ես էլ քնեցի:

Առավոտյան՝ ամեն ինչ սկզբից: Թեթեւ իրարանցում, ցնցուղ ու կաթով սուրճ:

Այսօր, ասում է, կուշանամ... Կգամ տասնմեկից հետո: Այնպես որ, չանհանգստանաք...

Գնացի խմբագրություն: Այնտեղից՝ Ժողովալիստների միության բար: Ինչ-որ շվեդուհու հետ ծանոթացա . հյուրանոց էր կանչում: Մի գլուխ կրկնում էր .

Կազա՛կ, ինձ ռուսական օդի լցրու...

Ընկերներս պատրաստվում էին գնալ ինչ-որ ավանգարդիստի ընդհատակյան համերգին: Ընդ որում, բավական տարօրինակ ավանգարդիստ էր, եթե կարելի է այդպես արտահայտվել: Պառկած էր թավջութակ նվագում... Մի խոսքով՝ լիքը գայթակղություններ: Իսկ ես տուն եմ շտապում: Շտապում եմ իմ խելագարանոցը:

Երեկոյան սպասեցի գա ու ասում եմ .

Լենա, եկեք խոսենք: Կարծում եմ՝ բացատրվելու կարիք կա: Ինչ-որ անհասկանալի բան է կատարվում: Ես մի քանի նրբանկատ հարց ունեմ: Թույլ կտա՞ք՝ առանց ձեւականությունների:

Լսում եմ, ասում է:

Իսկ դենքը հանգիստ է ամբարտակի պես:

Հարցնում եմ .

Դուք ի՞նչ է, ապրելու տեղ չո՞ւնեք:

Օրիորդը մի քիչ նեղացավ: Ավելի ճիշտ՝ փոքր-ինչ զարմացավ .

Ինչի՞ չունեմ: Բնակարան ունեմ Ամառանոցայինում: Իսկ ինչո՞ւ եք հարցնում:

Չէ՛, բան չկա... Ինձ թվաց... Կարծում էի... Էդ դեպքում՝ մի հարց էլ: Չուտ ընկերական... Հազար ներողություն... Գուցե ես ձեզ դո՞ւր եմ գալիս:

Լռություն տիրեց: Ջգում եմ, որ կարմրում եմ: Վերջապես ասաց .

Ձեր դեմ բողոք չունեմ:

Այդպես էլ ասաց . բողոք, ասում է, չունեմ:

Ավելի ծանր լռություն տիրեց: Ինձ համար ծանր: Նա տոգորված էր անվրդովությամբ: Հայացքը՝ պաղ ու պինդ, ճամպրուկի անկյունակի պես:

Այստեղ մտքի մեջ ընկա: Գուցե նրա հանդարտությունը սեռային տարբերակումից բա՞րձր է: Տղամարդու հանդեպ կենսաբանական հակումից բարձր: Մշտաբնակության բուն գաղափարից բարձր...

Ինչ կա որ, մտածում եմ: Համենայն դեպս, նկատելի մարդ եմ, անգուսպ: Բավական շատ եմ խմում: Ավելորդ բաներ խոսում: «Գերմանական ալիքն» է ինձ հիշատակել... Գուցե այս ֆանտաստիկ տիկնոջը կցել եմ սկսնակ այլախոհի՞ն...

Մտածում եմ՝ ասեմ, կսկսի գոռալ: Իսկ եթե իրավացի եմ՝ ավելի բարձր...

Լսում եմ .

Չէ՛, վարսավիրանոցում եմ աշխատում...

Ու հետո .

Եթե էլ հարցեր չկան, եկեք թեյ խմենք:

Ամեն ինչ հենց այդպես էլ սկսվեց: Տերեկները վազվզում էին՝ որեւէ ձախ գործ գտնեն: Վերադառնում էի անտրամադիր, նվաստացած ու չար: Լենան հարցնում էր .

Ձեզ թե՛յ, թե՛ սուրճ:

Համարյա չէինք խոսում: Ընդամենը կարճ գործնական տեղեկատվության փոխանակում էր: Օրինակ, նա հայտնում էր .

Ձեզ ինչ-որ Բեսկին էր գանգել:

Կամ .

Որտե՞ղ եք պահում լվածքի փոշին:

Իմ գործերը նրան չէին հետաքրքրում: Ես էլ ոչինչ չէի հարցնում:

Խելագարությունն ամենօրյա, առտնին, կայուն ձեւեր առավ:

Ապրելակերպս մի քիչ փոխվեց: Երկրպագուհիներս ավելի ու ավելի քիչ էին գանգում: Ասենք, ի՞նչ գանգել, երբ անվրդով կանացի ձայն է պատասխանում:

Մենք բացարձակապես անձանոթ էինք իրար:

Լենան աներեսակայելիորեն լռակյաց ու հանդարտ էր: Բայց դա փչացած բարձրախոսի ճնշող լռություն չէր: Ոչ էլ հակատանկային ականի սպառնալից հանդարտություն: Ծառասաղարթին անտարբեր ականջող արմատի լուռումունջ խաղաղություն էր...

Անցավ մի շաբաթ: Շաբաթ երեկոյան չդիմացա: Ասում են... Չէ՛, գոռացի .

Լե՛նա: Լսե՛ք: Թույլ տվեք լրիվ անկեղծ լինել: Մենք ամուսնական կյանք ենք վարում... Բայց առանց ամուսնական կյանքի գլխավոր տարրի... Տնտեսություն ունենք... Դուք լվածք եք անում... Բացատրեք՝ ի՞նչ է նշանակում այս ամենը... Քիչ է մնում խելագարվեմ...

Լենան ինձ հատեց անվրդով, բարյացակամ հայացքը .

Ես ձեզ խանգարո՞ւմ եմ: Ուզում եք գնա՞մ:

Չգիտեմ՝ ինչ եմ ուզում: Ուզում եմ հասկանամ... Մերը հասկանում եմ: Անատակությունը հասկանում եմ... Ամեն ինչ, բացի այս կանոնակարգված խելագարությունից... Եթե պետանվտանգության գործակալ լինեիք, ամեն ինչ կարգին կլիներ... Նույնիսկ կուրախանայի... Դրա մեջ տրամաբանություն կնշմարվեր... Իսկ էսպես...

Լենան լռեց-լռեց ու ասում է .

Եթե պետք է, ասեք՝ կգնամ:

Հետո՝ մոնդոլական աչքերը մի քիչ խոնարհելով . Եթե ձեզ դա է պետք, խնդրե՛մ:

Այսինքն՝ ի՞նչը:

Թարթիչներն ավելի իջան: Չայնն ավելի հանդարտ էր հնչում: Ես լսեցի:

Ինտիմ շփման իմաստով:

Չէ՛, ասում եմ, ինչի՞ համար...

Մի՞թե կհամարձակվեմ, մտածում եմ, այդպես կոպիտ խոսվել այս հանդարտությունը:

Երկու շաբաթ էլ անցավ: Եվ ինձ փրկեց օդին: Քեֆ էի անում մի առաջադիմական խմբագրությունում: Տուն եկա գիշերվա մեկի կողմերը: Ու, ոնց ավելի լավ արտահայտվեմ՝ կորցրի զգաստությունս... Ոտնձգեցի... Գնացի ապագա կալանավոր Գուրեհիչի խոտոր ճանապարհով...

Իմ նետած քարը պատկեց օվկիանոսի հատակին:

Դա սեր չէր: Առավել ես՝ թուեական թուլություն: Քասուից պաշտպանվելու փորձ էր:

Մենք նույնիսկ «դու»-ի չանցանք:

Իսկ մի տարի անց ծնվեց աղջիկս՝ Կատյան: Այդպես էլ ծանոթացանք...

Որպես ամուսին՝ ես կասկածելի ձեռքբերում էի: Տարիներ շարունակ մշտական աշխատանք չունեի: Օժտված էի որակագրկված ցլամարտիկի խունացած արտաքինով:

Պատմվածքներս չէին տպում: Ավելի ու ավելի չար ու պակաս զգուշավոր էի դառնում: Յոթանասուն թվի ամռանը առաջին ձեռագրերս գնացին Արեւմուտք:

Օտարերկրյա ծանոթներ հայտնվեցին: Նստում էին մինչեւ ուշ գիշեր: Հաճույքով օղի էին խմում՝ վրայից լյարդութոքի երշիկ ծամելով:

Կոմունալ հարեւան Տիխոմիրովը սպառնալից քրթմնջում էր .

Ա՛յ թե ծանոթներ ունեք: Իսկը Մինյավսկի ու Դանիել...

Նույն տարվա աշնանը ինձ նորից հիշատակեցին արեւմտյան ռադիոկայանները:

Լենային իմ պատմվածքները չէին հետաքրքրում: Նրան ընդհանրապես չէր հետաքրքրում գործունեությունը որպես այդպիսին: Այդ սահմանափակությունն ինձ նրա անսահման հանգստության մասն էր թվում:

Իմ կյանքում, այսպիսով, իշխում էին երկու հակամարտող տարերքներ: Ձախից մոլեգնում էր սաղմնավորվող նոնկոնֆորմիզմի օվկիանոսը: Աջից քաղքենիական բարօրության անդրդվելի հարթությունն էր փովել:

Այդպես էլ սոթ տալով՝ դեգերում էի երկու օվկիանոսների արանքում՝ նեղլիկ հողաշերտով:

Լենան այդ ընթացքում հեռացավ իր վարսավիրանոցից: Աշխատանքի տեղավորվեց «Սովետական գրող» հրատարակչությունում, որպես սրբագրիչ: Ինձ համար անակնկալ էր: Չգիտեի էլ, որ այդքան գրագետ է: Ինչպես որ շատ այլ բաներ չգիտեի: Ու մինչ օրս էլ չգիտեմ...

Մի տարի անց նա կոնֆլիկտ ունեցավ իշխանությունների հետ: Բանն այսպես եղավ:

Հրատարակչությունը տպել էր Ախմատովայի գիրքը: Չէր ճարվում: Աշխատակիցներին սահմանափակ թվով օրինակներ հասան: Ունանց ընդհանրապես անտեսեցին: Այդ թվում՝ կնոջս:

Լենան գնաց հրատարակչության տնօրենի մոտ: Արտահայտեց իր բողոքը: Կոնդրաշովն ի պատասխան, ձայնն իջեցնելով, ասաց .

Քաղաքական բարդ ենթատեքստը չեք ընկալում: Տպաքանակի մեծ մասն ուղարկվել է արտասահման: Մենք պարտավոր ենք փակել բուրժուական քարոզչության բերանը:

Իմ բերանը փակեք, խնդրել էր Լենան...

Այդպես մեր միջեւ այլախոսական մասնակի փոխընթերցում հաստատվեց:

Տարիներն անցնում էին: Մեր աղջիկը մեծանում էր: Իմ ճապոնական տրանզիստորը նկատի ունենալով՝ ասում էր .

Ես քո «բիբիսին» պատուհանի գոգին եմ դրել...

Աղքատ էինք ապրում, հաճախ վիճում էինք: Ես ափերից դուրս էի գալիս, կինս լուռ էր:

Լռությունը մեծ ուժ է: Այն, որպես կենսաբանական զենք, պետք է արգելել...

Ես շարունակ բողոքում էի հեռանկարի բացակայությունից: Լենան ասում էր .

Երկու հազար պատմվածք գրի: Կարող է գոնե մեկը տպե՞ն...

Մտածեցի՝ ի՞նչ է խոսում: Ինձ ի՞նչ օգուտ մի պատմվածքից:

Նույնիսկ նեղացա:

Իզո՛ւր...

Տարբեր էին մեր ընդգրկումներն ու համամասնությունները: Ես շեշտը դնում էի միավորի վրա: Լենան շեշտադրում էր քանակությունը:

Նա իրավացի էր: Հաղթել կարելի է միայն քանակով: Ամբողջ համաշխարհային պատմությունը դա է ապացուցում...

Ես այնքան քիչ գիտեի կնոջս մասին, որ շարունակ գարմանում էի: Ինձ ապշեցնում էր նրա հանդարտության ցանկացած խաթարում...

Մի անգամ լաց եղավ, որովհետեւ նվաստացրել էին տնային կառավարչությունում: Անկեղծ ասած՝ նույնիսկ ուրախացա: Ուրեմն ինչ-որ բան կարող է նրա կիրքն արթնացնել...

Բայց դա հազվադեպ էր պատահում: Առավել հաճախ անդրդվելի էր...

Յոթանասունական թվերին սկսվեց վտարանդությունը: Մեկնում էին մեր մտերիմ ընկերները: Այդ թեմայով անվերջանալի խոսակցություններ էին գնում: Իսկ ես շարունակ պնդում էի .

Էնտեղ ի՞նչ ունեն անելու: Հայրենի տնից փախչելն անհեթեթ է: Եթե գրականությունը դատապարտելի զբաղմունք է, ուրեմն բանտն է մեր տեղը...

Լենան լռում էր: Կարծես ավելի լռակյաց էր դարձել:

Օրերը ձգվում էին անվերջանալի տրտում կերուխումով, հաճախակի հրաժեշտներով ու գիշերային գրույցներով...

Լավ եմ հիշում այդ փետրվարյան օրը: Լենան աշխատանքից եկավ ու ասում է .

Վե՛րջ... Գնո՛ւմ ենք... Չզվեցի՛նք...

Փորձեցի առարկել: Խոսում էի հայրենիքի մասին, Աստծո, սոցիալական բարձր ճնշման առավելությունների, լեզվական ու գունեղանգային ներդաշնակության... Նույնիսկ կեչիները հիշատակեցի, ինչը ինձ մինչ ի մահ չեմ ների...

Բայց Լենան արդեն գնացել էր ինչ-որ մեկին զանգելու:

Ես բարկացա ու մի ամսով մեկնեցի Պուշկինյան արգելոց: Վերադառնում եմ Լենան ինչ-որ թղթեր է տալիս ստորագրելու: Հարցնում եմ .

Արդե՞ն:

Հա, ասում է, ամեն ինչ որոշված է: Փաստաթղթերն արդեն մոտս են: Վստահ եմ, որ մեզ բաց կթողեն: Հնարավոր է՝ երկու շաբաթվա ընթացքում:

Շփոթվեցի: Չէի մտածել, որ այդքան արագ կկատարվի: Ավելի ճիշտ, հույս ունեի, թե Լենան կսկսի համոզել ինձ:

Չէ՞ որ ես ասում էի սովետական վարչակարգը: Չէ՞ որ ի՛մ պատմավածքները չէին տպում: Չէ՞ որ ես էի համարյա այլախոհը...

Մինչևի վերջին օրը մի տեսակ կարկամած էի: Մեքենայաբար կատարում էի անհրաժեշտ գործողությունները: Դիմավորում ու ճանապարհում էի հյուրերին:

Եկավ մեկնելու օրը: Օդանավակայանում ահագին մարդ էր հավաքվել: Գլխավորապես իմ՝ խմել սիրող ընկերները:

Հրաժեշտ տվինք իրար: Լենան կատարելապես անվրդով էր թվում: Իմ ազգականներից մեկը նրան սեւ աղվեսի մորթի նվիրեց: Հետո երկար ժամանակ երազիս տեսնում էի աղվեսի երախաբաց կերպարանքը...

Աղջիկս անճոռնի էժանագին կիսակոշիկներով էր: Մոլորված տեսք ուներ: Այդ տարի ընդհանրապես տգեղ էր:

Հետո նրանք նստեցին ավտոբուս:

Սպասեցինք՝ երբ օդ կբարձրանա ինքնաթիռը: Բայց ինքնաթիռներն իրար հետևից թռչում էին: Ու դժվար էր հասկանալ՝ որն է մերը...

Կարոտել սկսեցի օդանավակայանից վերադառնալիս: Արդեն տաքսիում խնում էի շփից: Վարորդն ասում էր .

Կռացե՛ք:

Ես պատասխանում էի .

Կռացած՝ չի՛ գալիս...

Այդ ժամանակից կյանքս փոխվեց: Ինձ պատեց անհանգստությունը: Մտածում էի միայն վտարանդվելու մասին: Խնում ու մտածում էի:

Լեննան բացիկներ էր ուղարկում: Ասես գաղտնագրված գեկուցագրեր լինեին .

«Հոունը մեծ, գեղեցիկ քաղաք է: Ցերեկները շոգ է լինում: Երեկոները երաժշտություն կա: Կատյան լավ է: Գները համեմատաբար ցածր են...»:

Բացիկները լեցուն էին հանգստությամբ: Մայրս կարդում ու վերընթերցում էր: Բոլորը փորձում էին ինչ-որ զգացմունքներ գտնել: Բայց ես գիտեի, որ ապարդյուն է...

Հետագա իրադարձությունները շարադրում են կետագծով:

Պորտաբուծության ու որջ պահելու մեղադրանք... Քննիչ Միխայլովը... Ինչ-որ աղոտ ծեծուշարդ միլիցիայում... «Գերմանական ալիքի» հաղորդումների շարքը... Կալանավորում ու դատ Տոլմաչովյան փողոցում... Ինը օր Կալյանի բանտում... Անսպասելի ազատություն... ՕՎԻԲ...

ՕՎԻԲ-ի գնդապետը քաղաքավարի ու բարեկամաբար ասաց .

Պետք է մեկնեք: Ձեր կինը մեկնել է, ու վաղուց ձեր ժամանակն էլ է...

Չուտ հակադրվելու համար առարկեցի .

Մենք, ասում են, գրանցված չենք:

Դա ձեռականություն է, լայն ժպտաց գնդապետը, իսկ մենք ձեռապաշտներ չենք:
Դուք նրանց սիրում եք, չէ՞:

Ո՞ւմ՝ նրանց:

Ձեր կնոջն ու աղջկան... Իհարկե, սիրում եք...

Կնոջս ու աղջկաս հանդեպ սերն այդպիսով դարձավ փաստ: Ու դա վկայեց ՆԳ
գնդապետը...

Ես փորձում էի կողմնորոշվել: Աշխարհում կար երկու իրական բեռ: Հստակ,
հարազատ, խեղդող՝ «այստեղ», եւ անհայտ, խորհրդավոր, կիսաֆանտաստիկ
«այնտեղ»: Այստեղ տառապագին կյանքի անծայրածիր հեռաստաններն էին՝
բարեկամների ու թշնամիների շրջանում: Այնտեղ՝ միայն կինս, նրա անվրդով
հանգստության պստիկ կղզյակը:

Իմ բոլոր հույսերն այնտեղ էին: Չգիտեմ՝ ինչի էի ՕՎԻԲ-ի գնդապետի գլուխը
տանում...

Վեց շաբաթ անց մենք Ավստրիայում էինք: Վիեննան ասես Լենինգրադի
շրջաններից լիներ: Ինչ-որ տեղ՝ Ֆոնտանկայի ու Սադովայայի արանքում:

Քաղաքային բնապատկերի միակ լուրջ բաղադրիչը գետն էր: Երրորդ թե
չորրորդ օրը պարզվեց, որ Դանուբն է:

Տեղավորվեցինք «Ծովակալ» հյուրանոցում: Մայրս օրեր շարունակ Սոլժենիցին
էր կարդում: Ես ինչ-որ բան էի գրում վտարանդական հանդեսների ու թերթերի
համար: Գերազանցապես նկարագրում էի գոյություն չունեցող այլախոհական
սխրանքներս:

Այդ ընթացքում Լենան արդեն տեղափոխվել էր Ամերիկա: Նրա նամակներն
ավելի ու ավելի համառոտ էին դառնում .

«Մեքենագրուիի են: Կատյան դպրոց է գնում: Համենատաքար անվտանգ
թաղամաս է: Տանտերը՝ համակրելի տարեց ամերիկացի: Անունն է Էնդրյու
Կովալենկո...»:

Մինչեւ ամառ մնացինք Ավստրիայում: Վիեննան միջանցիկ փուլ էր
Լենինգրադի ու Ամերիկայի միջեւ: Հավանաբար այդպիսի տարածությունը
հնարավոր միայն երկու ցատկով հաղթահարել:

Վերջապես ստացանք ամերիկյան փաստաթղթերը: Յոթ ժամն օվկիանոսի
վրայով ինձ հավերժություն թվաց: Տարածության մեջ, որպես այդպիսին,
չափազանց քիչ հետաքրքրություն կա:

Ինքնաթիռն ամերիկյան տարածք էր: Ուղեկցորդուհիներն իրենց անկախ էին
պահում:

Քենեդու անվան օդանավակայանում սպասում էին մեր բարեկամները:
Նշանավոր լուսանկարիչ Կուլակովը՝ կնոջ ու որդու հետ: Ողջունելով՝
անմիջապես սկսեցին փնովել Ամերիկան:

«Տոյոտա» կառնես, ծերո՛ւկ, ասում էր Կուլակովը, իսկ ավելի լավ է՝
«Ֆոլքսվագեն»: Ամերիկյան մեքենաները զիբիլ են:

Ես հարցրի .

Իսկ ո՞ր են Լենան ու Կատյան:

Կուլակովն ինձ տվեց երկտողը .

«Տեղավորվե՛ք: Մենք առողջարարական ակումբում ենք: Կգանք ժամը ութի
կողմերը: Ուտելիքը սառնարանում է: Լենա»:

Գնացինք տուն՝ Ֆլաշինգ: Շրջակա հորիզոնական բնապատկերն ասես
Մոսկվայի կայարանի շրջոնքը լիներ: Երկնաքերները բացակայում էին:

Մայրս դուրս նայեց պատուհանից ու ասում է .

Լրիվ դատարկ փողոց...

Փողոց չի, առարկեց Կուլակովը, հա՛յվեյ:

Ի՞նչ է նշանակում հայվեյ, հարցրեց մայրս:

Մեծուղի, պատասխանեցի ես:

Լենան զբաղեցնում էր ոչ բարձր աղյուսաշեն տան առաջին հարկը: Կուլակովը օգնեց՝ ներս տանենք ճամպրուկները: Հետո ասաց .

Հանգստացեք: Եվրոպայում արդեն գիշեր է: Իսկ վաղը կգանգեմ...

Ու գնաց:

Իհարկե, չէի սպասում, որ ամերիկյան գրողների պատվիրակությունը կդիմավորի: Բայց գոնե Լենան, մտածում էի, կարո՞ղ էր գալ օդանավակայան...

Մենք հայտնվել էինք դատարկ բնակարանում: Երկու սենյակներում հատակին ներքնակներ էին: Շուրջբոլորը հագուստ էր թափթփած:

Մայրիկը բացեց սառնարանն ու ասում է .

Պանիրը համարյա նույնն է, ոնց որ մեզ մոտ...

Հանկարծ անտանելի հոգնություն զգացի: Պառկեցի ծածկոցի վրա ու սկսեցի ծխել: Իրականության ուրվագծերն անգթորեն աղոտանում էին:

Ո՞վ եմ ես ու որտեղի՞ց: Ի՞նչ է կատարվում մեզ հետ: Եվ ինչո՞վ կվերջանա այս ամենը...

Նոր կյանքը չափազանց շարքային էր թվում մեծ փոփոխությունների համար...

Ու նաեւ մտածում էի .

«Ինչպե՞ս է ծագում մարդկային մտերմությունը: Ի՞նչ է պետք մարդկանց՝
հարազատություն զգալու համար...»:

Արթնացա վաղ առավոտյան: Պատուհանից այն կողմ օրորվում էին ճյուղերը:
Կողքիս մարդ կար: Հարցրի .

Ո՞վ է:

Լենան, պատասխանեց հանգիստ կանացի ձայնը:

Ու շարունակեց .

Ո՛նց ես չաղացել: Առավոտները պետք է վազել:

Էլ վազելու տեղ, ասում եմ, գործնականում չունեն... Կնախընտրեի Էստեղ մնալ:
Հուսամ՝ կարելի՞ է:

Իհարկե, եթե մեզ սիրում ես...

Գնդապետն ասում է՝ սիրում եմ:

Սիրում ես, ուրեմն մնա: Մենք դեմ չենք...

Մե՞րն ինչ կապ ունի, ասացի ես:

Հետո ավելացրի .

Մերը դեռահասների համար է... սա սեր չի, այլ՝ ճակատագիր... Ի դեպ, ո՞ր է
Կատյան:

Ներքնակին, տատիկի հետ...

Հետո Լենան ասաց .

Շրջվի՛:

Մոռոթս ծածկեցի ամերիկյան թերթով:

Լենան վեր կացավ, հագավ խալաթն ու հարցնում է .

Քեզ թե՞յ, թե՞ սուրճ:

Այստեղ հայտնվեց Կատյան: Բայց դա արդեն ուրիշ թեմա է: